

הוצע לאמא ע"י ח.מ. קלוורסקי לעקור, לחדשי הלימודים, תל-אביבה אתנו הילדים ועם בנותיו שלו, להמשך הלימודים בגמנסיה הרצליה. אמא קבלה ברצון את ההצעה אבל אבא התנגד לכך בכל תוקף בטענה שהעיר תרחיק אותנו מעבודת האדמה (אולי צדק בכך, שכן תרצה ואזרח שגדלו ולמדו בירושלים, לא פנו לחקלאות).

אבל פטור בלא כלום אי אפשר. הוחלט, איפוא, על המשך הלימודים בבית. שולחן גדול הוצב במרכזו של חדרנו, חדר הילדים, מעליו תלויה ומשתלשלת מן התקרה מנורת נפט — שכן הלימודים בחלקם התנהלו בשעות הערב, ביום היה עלינו ללמוד גם עבודת האדמה, כיצד חייב אדם להוציא לחם מן הארץ.

כרגיל, ניגש אבא ישר לפעולה. עוד באותו חורף נתן עינו בשטח אדמת בור, לא גדול וללא בעלים, זרע בו (בשכירות) שעורה ובבוא עת הקציר — שכר פועל מגרי הצדק שהיו במושבה שקצר את השעורה בחרמש. יהודה ואני, מגובי יד עשויים עץ תוצרת בית בידינו, גובבנו את השעורה הפזורה בשדה שהיה זרוע אבנים ורגבי עפר ובשל כך קוצצו מרבית השיבלים מן הקש ונשארו טמונות בין הרגבים. בקיצור, היתה זו "חקלאות מתקדמת" ביותר. אבל אין דבר. הנסיון הצליח. והא ראייה — לשנה השניה קבלנו מכסת קרקע כשל כל אכרי המושבה והפכנו להיות חקלאים מן המניין.

מכסת הקרקע כ-300 דונם, היתה מפוצלת לכמה וכמה חלקות בשטחים, בכיוונים ובשמות שונים. היה שטח המרג'. מרג' עיון שכעת רק מסתכלים עליו מרחוק. בחלקו — אדמת מישור דשנה ונקיה מאבנים ובחלקו המזרחי הגובל